

Psie záchranárky

Šteniatko pre šťastie

Daphne
Mapleová

FRAGMENT

Psie záchranárky 4 Šteniatko pre šťastie

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Daphne Mapleová

Psie záchranárky 4 – Šteniatko pre šťastie – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Psie záchranárky

Šteniatko pre šťastie

Daphne
Mapleová

FRAGMENT

O chvíľku sa otvorili dvere a vošla pani Bensonová. Taylor predtým žartovala, ale naozaj to bolo ako zrážka dvoch svetov, keď sa v útulku zjavila naša učiteľka angličtiny. Prezliekla sa zo svojho školského oblečenia; v škole mala na sebe blúzku s golierom a kaki nohavice, teraz prišla v rifliach a mikine s nápisom *Softbalová liga Roxbury Park*. Jej športový vzhľad robil celú situáciu ešte zvláštnejšou.

Alica, ktorá predtým opäť odišla do kancelárie, hneď vybehla a privítala ju.

„Dobrý deň, vítam vás u nás,“ usmiala sa a podala jej ruku. Mala na sebe voľné tričko s obrázkom čiernej psej labky. Vlasy stiahnuté do copu sa jej pri práci vždy trochu rozstrapatili, ale vedela dokonale navodiť príjemnú atmosféru a ľudia i psy sa v jej prítomnosti cítili uvoľnene. Čo bolo fajn, pretože som si všimla, že naša inokedy obávaná učiteľka pani Bensonová teraz vyzerala dosť nervózne. A hneď som pochopila prečo. Šteniatko, ktoré niesla v náručí, bolo od strachu úplne zmeravené.

Venujem Júlii

1. kapitola

„Opravila som vaše písomky,“
rázne nám oznámila angličtinárka
pani Bensonová. Zvonenie na prvú
hodinu ešte ani nedoznelo, no ona ju
už začala a všetci vrátane triedneho
nezbedníka Dennisa Catwrighta
sedeli ticho ako peny. Povestná
Bensonka mala skrátka autoritu.
Niežeby na nás kričala alebo sa nám niečím vy-
hrážala. Správala sa jednoducho tak, že ste sa na jej
hodinách snažili zo všetkých síl.

Preto som si nervózne hrýzla do pery, keď za-

čala rozdávať písomky. Na hodinách angličtiny som bola *naozaj* usilovná. Lenže práve sme dočítali životopis Marie Curieovej a aj keď to bola veľmi zaujímavá téma, trochu som v nej plávala. Snažila som sa robiť si poznámky, ale pani učiteľka rozprávala tak rýchlo, že som si vždy stačila zapísať iba prvé slová vety a ona už dávno hovorila o niečom inom. Preto som bola úplne stratená a nevedela som, čo si mám poznačiť ďalej. V zošite som mala len zmätené čmáranice, ktoré nedávali žiadny zmysel. Aj tá knižka bola miestami trochu zložitá. Zrejme preto som tú písomku pekne pohnojila. Naši z toho nebudú mať radosť.

Pani Bensonová položila papier pred moju najlepšiu kamarátku Sašu, tá sa naň pozrela a natešene sa usmiala. Prednedávnom mala problémy s učením pre zmenu ona, ale nie preto, že by bola hlúpa. Len toho bolo na ňu zrazu priveľa. Mala plno práce so psím klubom, ktorý sme založili, chodila do tanečného krúžku a navyše si z psieho útulku, kde sme popoludní pomáhali a viedli psí klub, vzala opusteného psíka. No potom sme jej s Taylor, našou ďalšou najlepšou kamarátkou, trochu poradili, ako si

lepšie zorganizovať čas, a podľa Sašinho radostného výrazu nad písomkou to očividne pomohlo.

Všimla som si, že Taylor ukázala Saši zdvihnuté palce, takže si to určite tiež všimla. Potom sa obe obzreli na mňa, pretože pani Bensonová predtým mňa položila moju písomku. Oznamkovanou stranou nadol. Už len pri tom pohľade sa mi zovrel žalúdok. Keď máte dobrú známku, písomky dostávajú lícom nahor. Zhlboka som sa nadýchla a pomaly som otočila papier. V záhlaví trónila veľká červená štvorka.

Očervenela som a zaštipalo ma v očiach. Naši ma upozorňovali, aká dôležitá bude táto písomka, a ja som im slúbila, že sa každý večer budem usilovne učiť, aby som ju zvládla. Aj som sa učila! Ibaže som ju aj tak spackala.

„To nevádi, Kim,“ súcitne zašepkala Saša. Iba tie najlepšie kamarátky riskovali prísny pohľad učiteľky, ktorým častovala každého, kto sa odvážil vyrušovať na hodine.

Snažila som sa usmiať, ale kútiky úst nespupracovali. Červená štvorka znemožňovala úsmev.

„Týmto sme ukončili učivo týkajúce sa životopisov,“ oznámila nám Bensonka. Už bola opäť pri

tabuli a položila ruku na kôpku knižiek na stole. „Teraz sa budeme venovať jednej z mojich veľmi obľúbených kníh, ktorá má názov *Dobrodružstvá Toma Sawyera*. Taylor, Kwan a Danny mi pomôžu rozdať knihy, dobre?“

Taylor predo mňa položila knižku, potom sa naklonila a solidárne mi stisla plece. Keď prechádzala uličkou, koráliky na koncoch jej početných vrkôčikov jemne zvonili. Jej stisk ma dlho príjemne hrial, i keď štvorka z písomky ma stále pálila. Ale mať Taylor a Sašu, dve perfektné kamarátky, veľmi pomáhalo.

Tak som urobila jediné, čo som mohla. Otvorila som si zošit a pripravila sa, že si zapíšem všetko, čo nám pani učiteľka povie o Tomovi Sawyerovi.

Sotva zazvonilo, Saša a Taylor prišli k mojej lavici.

„Neboj sa, nabudúce to bude lepšie,“ utešovala ma Saša a odhrnula si z tváre tmavohnedú kučierku. Zvyčajne si svoje neposedné kučery vyčesávala do pevného drdolu alebo zapletala do vrkoča, ale vlasy ju príliš neposlúchali a pri každej príležitosti sa z účesu vyslobodili.

„Jasné, veď je to len jedna písomka,“ pridala sa Taylor. V žiarivom ružovom tričku vyzerala veľmi dobre, pekne vynikala jej tmavá pokožka.

„Kiežby takto uvažovali aj naši,“ povzdychla som si. Zamierili sme na preplnenú chodbu. Bol to náš prvý rok v novej škole v Roxbury Parku, kde bola zároveň aj stredná škola. Zatiaľ sa mi v učení darilo, aspoň čo sa týkalo ostatných predmetov. Vlastne ešte matika – tú som tiež ledva zvládala. Navyše sme sa zapojili do verejnoprospešnej práce pre mesto. Na začiatku siedmej triedy sme si všetci museli vybrať nejakú činnosť, ktorú budeme dobrovoľne vykonávať vo svojom voľnom čase, a my tri sme pracovali v mestskom útulku pre psy. Práve tam nám napadlo, že založíme popoludňajší psí klub. Vďaka klubu som sa bližšie spoznala s Taylor a stali sa z nás kamarátky. Taylorina rodina sa totiž na začiatku školského roka prisťahovala do nášho mesta. Predtým strávili so Sašou a s jej mamičkou mesiac letných prázdnin pri jednom jazere. Spočiatku som z toho nemala veľkú radosť. Niežeby Taylor nebola milá, ale počas prázdnin sa veľmi zblížila s mojou najlepšou kamarátkou, mali sa

o čom rozprávať a ja som sa zrazu cítila ako piate koleso na voze. Saša sa zo všetkých síl snažila, aby nás dala dohromady, ale nakoniec to bol veľký pes menom Boxer, ktorý prelomil ľady medzi nami a presvedčil ma o tom, čo Saša už dávno vedela: že Taylor je skvelá. Od tej chvíle sa z nás stala nerozlučná trojka.

Taylor ma objala okolo pliec a uistila ma: „Pomôžeme ti s prípravou na budúcu písomku.“

„To bude v poriadku,“ automaticky som odvetila. Vedela som, že mi naozaj chcú pomôcť, ale obe mali viac než dosť svojich starostí a navyše som svoje školské problémy chcela zvládnuť sama. Keď to dokážu všetci ostatní spolužiaci, dokážem to aj ja. Len sa musím viac snažiť. „Ale ďakujem.“

„Sme tu, kedykoľvek nás budeš potrebovať,“ pohladila ma Saša po ramene. „No a ráno som dostala e-mail od ďalšej rodiny, ktorá sa zaujíma o náš psí klub.“

To bola dobrá správa. Nedávno sme dosť ťažko zháňali nových záujemcov o náš klub, ktorý zarábala peniaze pre útulok, aby ho nemuseli zatvoriť – to bol hlavný dôvod, prečo sme vôbec vyrukovali s nápa-

dom na *psiu družinu*. Pretože keď sme tam začali pomáhať, zakrátko sme si všimli, že útulok má vážne finančné problémy. Alica, ktorá ho s nadšením viedla, sa zmienila, že ho pre nedostatok peňazí zrejme bude musieť zatvoriť. V rovnakom čase ma naši susedia manželia Croninovci požiadali, aby som vodila na prechádzky ich roztomilého baseta Humphreyho, pretože oni boli celý deň v práci. Nemohla som im pomôcť, lebo učenie a práca v útulku mi zaberali všetok voľný čas, ale potom mi napadlo, ako toto všetko vyriešiť: Psí klub Roxbury Park. Nebolo to nič zložité. Psíky, ktorých majitelia sú celý deň v práci, môžu prísť popoludní do útulku a hrať sa tam s ostatnými psami a aj s nami, ktorí v útulku dobrovoľne pracujeme. Croninovci boli prví nadšení záujemcovia. Čoskoro sa pridali ďalší zákazníci a klub sa úspešne rozbehol. Samozrejme, nebola núdza ani o problémy, napríklad keď sa na našom dvore zašpinila od blata vyfintená a za drahé peniaze čerstvo ostrihaná pudlica Clarabella. Alebo problémy so Sierrou, ktorú sme pre jej divokú povahu nedokázali zvládnuť. Lenže so všetkým sme si poradili a našli sme spôsob, teda presnejšie povedané

Taylor ho našla, ako si pomôcť, keď sme nemali dostatok zákazníkov.

„Pani Halifaxová mi napísala, že s manželom videli v novinách tvoje fotky z útulku,“ pokračovala Saša a usmiala sa na Taylor. „A hneď sa rozhodli prihlásiť svojho psa do nášho klubu.“

Pred dvoma týždňami totiž v nedeľnej prílohe miestnych novín uverejnili článok o našom psom klube so senzačnými fotkami psov, ktoré Taylor už predtým nafotila pre náš internetový blog. Od tej chvíle v kancelárii útulku neustále drnčal telefón! Vlastne Sašin telefón. Pretože práve ona mala na starosti rozhovory s novými záujemcami a odovzdávanie kontaktov Alici. Mojou úlohou bolo prispievať na náš blog a Taylor, ktorá veľmi rada a pekne fotila, ho skrášľovala svojimi snímkami psov. A tak sa naša trojka stala neporaziteľným tímom.

„Povedali ti, kedy k nám privedú svojho psíka?“ zaujímala sa Taylor.

„Písali, že zavolajú a dohodnú si návštevu,“ informovala nás Saša. „To je dobre, pretože teraz máme svoje diáre dosť plné.“ Kým sme prijali do klubu nového zverenca, dohodli sme si s jeho majiteľmi

predbežnú návštevu, pri ktorej sme sa mohli spoločne presvedčiť, či sa ich psík hodí do klubu, alebo nie.

„O aké plemeno ide?“ vyzvedala Taylor.

Saša sa usmiala. „Je to bernardín. Vraj ešte šte-
niatko.“

„Fíha!“ vyhrkla Taylor. „To bude zrejme veľké šte-
niatko.“

„Ja viem,“ súhlasila Saša. „Ale máme našu tajnú zbraň, keby bolo divoké.“

Obe sa na mňa pozreli a cítila som, ako sa červem, ale tentoraz z príjemného dôvodu. Moje kamarátky aj naši hovorili, že som zaklínačka psov, taká psia psychologička. Nevieť, či je to tak naozaj, ale akosi psom nejakým nevysvetliteľným spôsobom rozumiem. Stačí mi, aby som sa na nich pozrela alebo si vypočula ich štekánie, a hneď viem, čo chcú alebo potrebujú. Akoby som ovládala ich psiu reč. Možno to je len preto, že vycítia, ako veľmi ich mám rada. V každom prípade som bola šťastná, vždy keď som dokázala pomôcť psíkovi, ktorý to potreboval. A šteňatá, obzvlášť šteňatá veľkých plemien, potrebujú obvykle trochu viac starostlivosti, aby sa z nich nestali nezvládnuteľní divosi.

Zazvonilo prvýkrát.

„Uvidíme sa neskôr,“ rozlúčila sa Taylor a ešte raz mi stisla plece, kým sa vydala opačným smerom.

Obom som im zamávala, každá sme teraz mali iný predmet. Tá štvorka ma stále trápila, ale kamarátky mi pomohli a rovnako aj pomyslenie na náš psí klub. Pretože aspoň v *tom* som dobrá.

2. kapitola

Na druhý deň som hneď po vyučovaní bežala k svojej šatníkovej skrinke a vkladala si do batohu učebnice, ktoré som si potrebovala vziať domov. Práve som zaťahovala zips, keď sa objavila Saša. Dopoludnia bola u zubára, takže sme sa stretli až teraz.

„Pôjdeš do klubu?“ spýtala som sa. Mala som skrinku medzi jej a Taylorinou, preto sme sa vždy zišli tu a potom sme spoločne vyrazili.

„Áno, a mám zaujímavé správy o našej novej zákazníčke, ktorá sa prihlásila minulý týždeň,“

dodala a líca mala celé ružové. Saša zvyčajne bývala skôr bledá, takže kedykoľvek ju niečo rozrušilo, bolo to na nej vidieť práve pre tie červené líca. „Ale poviem ti to, až keď tu bude aj Taylor.“

„To vyzerá sľubne,“ poznamenala som a hodila si batoh na chrbát. Po tej včerajšej zlej známke z písomky som sa zase začala viac snažiť, takže som si brala domov skoro všetky učebnice. Batoh bol poriadne ťažký, ale s vyhliadkou na skvelé popoludnie s milovanými psíkmi mi to ani nevadilo.

„Čo ju mohlo tak zdržať?“ robila si starosti Saša a pozrela sa na mobil, koľko je hodín. Už bolo po vyučovaní, takže sme ich mohli používať.

„Nemá vo zvyku chodiť neskoro,“ čudovala som sa. „Nenapíšeš jej?“

Ale vtom sa už Taylor vynorila spoza rohu chodby a hneď mi bolo jasné, čo ju zdržalo. Trochu ma to znepokojilo. Taylor k nám mierila s Briannou Chenovou. Nebolo to tak dávno, čo sa Brianna správala k Taylor veľmi nepekne, posmievala sa jej kvôli oblečeniu a stále mala štiplavé poznámky o tom, že Taylor je v škole nová. A ešte ku všetkému si Briannina mama, ktorá vlastnila psí salón nazvaný